

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 381/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 381/02	Sprawa C-256/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2018 r. w sprawie T-759/16, Campailla / Unia Europejska, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Massima Campaillę	2
2018/C 381/03	Sprawa C-452/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – XZ / Ibercaja Banco, S.A.	2
2018/C 381/04	Sprawa C-453/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia Vigo (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – Bondora AS / Carlos V.C.	3
2018/C 381/05	Sprawa C-460/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2018 r. w sprawie T-574/16, HK / Komisja, wniesione w dniu 12 lipca 2018 r. przez HK	4
2018/C 381/06	Sprawa C-468/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Constanța (Rumunia) w dniu 18 lipca 2018 r. – R / P	5
2018/C 381/07	Sprawa C-480/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 23 lipca 2018 r. – AS „PrivatBank”	5

2018/C 381/08	Sprawa C-489/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 lipca 2018 r. – Farmland Kft. / Földművelésügyi Miniszter	6
2018/C 381/09	Sprawa C-492/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam (Niderlandy) w dniu 27 lipca 2018 r. – Openbaar Ministerie / TC	7
2018/C 381/10	Sprawa C-494/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – Bondora AS / XY	8
2018/C 381/11	Sprawa C-496/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 30 lipca 2018 r. – HUNGEOD Közlekedésfejlesztési, Földmérési, Út- és Vasúttervezési Kft. i in. / Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság	9
2018/C 381/12	Sprawa C-497/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 30 lipca 2018 r. – Budapesti Közlekedési Zrt. / Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság	10
2018/C 381/13	Sprawa C-499/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie rozszerzonym) wydanego w dniu 17 maja 2018 r. w sprawie T-429/13, Bayer CropScience AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2018 r. przez Bayer CropScience AG	12
2018/C 381/14	Sprawa C-500/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj (Rumunia) w dniu 30 lipca 2018 r. – AU / Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București	13
2018/C 381/15	Sprawa C-503/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2018 r. w sprawie T-23/17, Barnett/Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES), wniesione w dniu 26 lipca 2018 r. przez Inge Barnett	14
2018/C 381/16	Sprawa C-525/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 czerwca 2018 r. w sprawie T-86/17, Le Pen/Parlament Europejski, wniesione w dniu 9 sierpnia 2018 r. przez Marion Le Pen	15
2018/C 381/17	Sprawa C-526/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg (Szwecja) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – AA / Migrationsverket	16
2018/C 381/18	Sprawa C-549/18: Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rumunia	17
2018/C 381/19	Sprawa C-556/18: Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii	18
Sąd		
2018/C 381/20	Sprawa T-14/16: Wyrok Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Apimab Laboratoires i in. / Komisja [Ochrona konsumentów – Określenie najwyższych dopuszczalnych poziomów wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w niektórych suplementach diety – Rozporządzenie (EWG) nr 315/93 – Analiza ryzyka – Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Zasada niedyskryminacji]	19
2018/C 381/21	Sprawa T-613/16: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – PH / Komisja (Służba publiczna – Zatrudnienie – Konkurs otwarty – Ogłoszenie o konkursie EPSO/AST-SC/03/15 – Decyzja o wykluczeniu kandydata z konkursu – Powiązania rodzinne z członkiem komisji konkursowej – Równość traktowania)	19
2018/C 381/22	Sprawa T-654/16: Wyrok Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Foshan Lihua Ceramic/Komisja {Dumping – Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin – Artykuł 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Odmowa przeprowadzenia częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, odnośnie do ostatecznego cła antydumpingowego ustanowionego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 917/2011 – Trwała zmiana okoliczności – Kontrola wyrwykowa – Badanie indywidualne – Brak współpracy w dochodzeniu, które doprowadziło do przyjęcia ostatecznych środków}	20

2018/C 381/23	Sprawa T-788/16: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – De Geoffroy i in. / Parlament (Służba publiczna – Urzędnicy – Urlopy – Przyjęcie nowych wytycznych Parlamentu w sprawie urlopów – Decyzje indywidualne wydane na podstawie nowych wytycznych w służbach tłumaczeń ustnych – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Interes służby – Zarzut niezgodności z prawem)	21
2018/C 381/24	Sprawa T-905/16: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Chefaro Ireland / EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy NUIT PRECIEUSE – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EAU PRECIEUSE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	21
2018/C 381/25	Sprawa T-55/17: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Healy/Komisja (Służba publiczna – Personel kontraktowy – Zatrudnienie – Konkurs wewnętrzny – Stworzenie listy rezerwy kadrowej celem naboru asystentów – Warunek dopuszczenia dotyczący stażu pracy w służbie Komisji – Niedopuszczenie do udziału w egzaminach konkursowych)	22
2018/C 381/26	Sprawa T-112/17: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Pelikan/EUIPO – NBA Properties (NEW ORLEANS PELICANS) {Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego NEW ORLEANS PELICANS – Wcześniejsze słowne unijne i wcześniejszy graficzny krajowy znaki towarowe Pelikan – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	23
2018/C 381/27	Sprawa T-584/17: Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Primart/EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz) { Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PRIMART Marek Łukasiewicz – Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PRIMA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	23
2018/C 381/28	Sprawa T-180/14: Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – Front Polisario/Rada (Skarga o stwierdzenie nieważności – Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską i Królestwem Marokańskim – Protokół ustalający uprawnienia do połowów przewidziane w tym porozumieniu – Akt zawarcia – Możliwość stosowania tego porozumienia i tego protokołu do terytorium Sahary Zachodniej i do wód do niej przyległych – Brak czynnej legitymacji procesowej – Niedopuszczalność)	24
2018/C 381/29	Sprawa T-101/17: Postanowienie Sądu z dnia 27 lipca 2018 r. – Apple Distribution International / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Planowana przez Niemcy pomoc na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność)	25
2018/C 381/30	Sprawa T-251/18 R: Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 sierpnia 2018 r. – IFSUA/Rada (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Uprawnienia do połowów w odniesieniu do niektórych stad ryb – Środki dotyczące połowu labraksy – Zakaz łowienia w ramach połowów rekreacyjnych – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)	26
2018/C 381/31	Sprawa T-417/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2018 r. – CdT / EUIPO (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Prawo instytucjonalne – Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania EUIPO – Korzystanie z usług wykonawców zewnętrznych – Brak pilnego charakteru)	26
2018/C 381/32	Sprawa T-485/18: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2018 r. – Compañía de Tranvías de la Coruña / Komisja	27
2018/C 381/33	Sprawa T-486/18: Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2018 r. – Danske Slagtermestre / Komisja Europejska	28
2018/C 381/34	Sprawa T-494/18: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – PO/ESDZ	29

2018/C 381/35	Sprawa T-527/18: Skarga wniesiona w dniu 6 września 2018 r. – K.A. Schmersal Holding / EUIPO – Tecnium (tec.nicum)	30
2018/C 381/36	Sprawa T-715/15: Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation España (BEST BUY GEEK SQUAD)	31
2018/C 381/37	Sprawa T-773/15: Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation España (BEST BUY)	31
2018/C 381/38	Sprawa T-72/16: Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation España (BEST BUY mobile)	31
2018/C 381/39	Sprawa T-288/17: Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Sky / EUIPO – Parrot Drones (Parrot SKYCONTROLLER)	31

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 381/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 373 z 15.10.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 364 z 8.10.2018

Dz.U. C 352 z 1.10.2018

Dz.U. C 341 z 24.9.2018

Dz.U. C 328 z 17.9.2018

Dz.U. C 319 z 10.9.2018

Dz.U. C 311 z 3.9.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2018 r. w sprawie T-759/16, Campailla / Unia Europejska, wniesione w dniu 9 kwietnia 2018 r. przez Massima Campaillę

(Sprawa C-256/18 P)

(2018/C 381/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Massimo Campailla (przedstawiciel: adwokat F. Rollinger)

Druga strona postępowania: Unia Europejska, reprezentowana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2018 r. Trybunał (siódma izba) oddalił odwołanie jako w części oczywiście bezzasadne, a w części oczywiście bezskuteczne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – XZ / Ibercaja Banco, S.A.

(Sprawa C-452/18)

(2018/C 381/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Teruel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XZ

Strona pozwana: Ibercaja Banco, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadę, że nieważne warunki umowne nie mają mocy wiążącej (art. 6 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. ⁽¹⁾), należy rozszerzyć również na późniejsze umowy i czynności prawne mające związek z takimi warunkami, takie jak umowa odnowienia zobowiązania?

Czy wobec tego, że całkowita nieważność oznacza, iż wspomniany warunek nigdy nie istniał w sferze prawno-gospodarczej umowy, można stwierdzić, że późniejsze czynności prawne – takie jak umowa odnowienia zobowiązania – oraz ich skutek w odniesieniu do tego warunku również znikają z rzeczywistości prawnej, a warunek należy uznać za nieistniejący i niewywołujący żadnego skutku?

- 2) Czy dokumenty zmieniające warunki nienegocjowane lub zawierające uzgodnienia dotyczące takich warunków, które prawdopodobnie nie spełniłyby kryteriów braku nieuczciwego charakteru i przejrzystości, mogą być uznane za ogólne warunki umowy w rozumieniu przepisów art. 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. i mogą podlegać tym samym podstawom nieważności co pierwotne dokumenty objęte odnowieniem zobowiązania lub ugodą?
- 3) Czy zrzeczenie się sądowego dochodzenia roszczeń zawarte w umowie odnowienia zobowiązania również powinno być nieważne w zakresie, w jakim w umowach zawartych przez klientów nie informowano ich, że mają do czynienia z nieważnym warunkiem, ani też o pieniądzech lub kwocie finansowej, do której byli uprawnieni tytułem zwrotu odsetek zapłaconych w związku z pierwotnym wprowadzeniem klauzul „dolnego progu”?

Oznacza to, że klient wyraża zgodę na zrzeczenie się dochodzenia roszczeń, przy czym nie został poinformowany przez bank, czego się zrzeka i jakiej kwoty pieniędzy się zrzeka.

- 4) Czy analizując umowę odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę, zgodnie z orzecznictwem Trybunału oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13], nowa klauzula „dolnego progu” zawarta w umowie ponownie dotknięta jest brakiem przejrzystości, gdyż bank ponownie nie spełnia kryteriów przejrzystości określonych w wyroku Tribunal Supremo (sądu najwyższego) z dnia 9 maja 2013 r. i nie informuje klienta o prawdziwym koszcie finansowym wspomnianej klauzuli w jego hipotece tak, aby klient mógł znać stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku zastosowania nowej klauzuli dolnego progu, oraz stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku, gdyby nie została zastosowana żadna klauzula „dolnego progu” i zastosowano by stopę procentową uzgodnioną w kredycie hipotecznym, bez ograniczenia wysokości minimalnej stopy procentowej?

Innymi słowy, czy przy narzuceniu dokumentu nazwanego odnowieniem klauzul „dolnego progu” instytucja finansowa powinna była spełnić kryteria przejrzystości określone w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13] oraz poinformować konsumenta o wysokości kwot, które stanowiły dla niego szkodę z powodu zastosowania klauzul „dolnego progu”, a także o oprocentowaniu stosowanym w przypadku braku takich klauzul, a jeśli tego nie uczyniła, czy wspomniane dokumenty również są dotknięte podstawą nieważności?

- 5) Czy postanowienia dotyczące roszczeń zawartych w ogólnych warunkach umownych umowy odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę mogą być uznane za nieuczciwy warunek ze względu na ich treść w świetle art. 3 ust. 1, w związku z załącznikiem zawierającym nieuczciwe warunki, w szczególności pkt q) tego załącznika (*nieuczciwe są warunki, których celem jest wyłączenie lub ograniczenie prawa konsumenta do wystąpienia z powództwem lub skorzystania z innego środka zabezpieczającego*), ponieważ ograniczają prawo konsumenta do korzystania z praw, które mogą powstać lub ujawnić się po zawarciu umowy, jak miało to miejsce w przypadku możliwości dochodzenia pełnego zwrotu zapłaconych odsetek (zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 21 grudnia 2016 r.⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dyrektywa w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, 29)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in. (C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia Vigo (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – Bondora AS/ Carlos V.C.

(Sprawa C-453/18)

(2018/C 381/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bondora AS

Strona pozwana: Carlos V.C.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz orzecznictwo, które stanowi jego wykładnię należy interpretować w ten sposób, że wspomniany artykuł tej dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak dwudzieste trzecie postanowienie końcowe [pkt 2] ustawy nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r. – kodeks postępowania cywilnego, które stanowi, że w pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty nie jest konieczne przedstawienie dokumentacji i że w przypadku przedstawienia dokumentacja ta zostanie uznana za niedopuszczalną?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wspomniany przepis nie stoi na przeszkodzie temu, aby można było wezwać podmiot będący wierzycielem do przedstawienia dokumentacji, na której opiera on swoje roszczenie wynikające z umowy pożyczki konsumenckiej zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli sąd uzna za konieczne zbadanie wspomnianego dokumentu w celu oceny ewentualnego istnienia nieuczciwych warunków w umowie zawartej między stronami oraz aby można było w ten sposób zapewnić zgodność z przepisami dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz orzecznictwem, które stanowi jej wykładnię?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2018 r. w sprawie T-574/16, HK / Komisja, wniesione w dniu 12 lipca 2018 r. przez HK

(Sprawa C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HK (przedstawiciele: adwokaci A. Champetier, S. Rodrigues)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 maja 2018 r. (sprawa T-574/16);
- przejęcie sprawy do rozpoznania w celu wydania orzeczenia uwzględniającego żądania podniesione przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, w tym obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania lub
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, przy czym kwestię kosztów w postępowaniu odwoławczym należy wówczas rozstrzygnąć zgodnie z art. 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty prawne. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 17 akapit pierwszy załącznika VIII do regulaminu pracowniczego i zarazem niejednoznacznego, niespójnego i wewnętrznie sprzecznego charakteru uzasadnienia. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji i niewystarczającego charakteru uzasadnienia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Constanța (Rumunia) w dniu 18 lipca 2018 r. – R / P

(Sprawa C-468/18)

(2018/C 381/06)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Constanța.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: R.

Strona pozwana: P.

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku, gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono pozew zawierający trzy żądania, to znaczy żądanie rozwiązania małżeństwa rodziców małoletniego dziecka, żądanie ustalenia odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko oraz żądanie orzeczenia w przedmiocie zobowiązania alimentacyjnego wobec dziecka, czy postanowienia art. 3 lit. a), art. 3 lit. d) i art. 5 rozporządzenia nr 4/2009⁽¹⁾ mogą być interpretowane w ten sposób, że sąd orzekający w przedmiocie rozwodu, który jednocześnie jest sądem zwykłego miejsca pobytu pozwanego oraz sądem, przed którym pozwany wdał się w spór, może orzekać w przedmiocie żądania dotyczącego świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka, mimo iż stwierdził on, że nie ma jurysdykcji do orzekania, w przedmiocie odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko, czy też żądanie dotyczące świadczenia alimentacyjnego może być rozstrzygnięte tylko przez sąd mający jurysdykcję do orzekania w przedmiocie powództwa dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej za dziecko?
- 2) W tej samej sytuacji, jeśli chodzi o sąd odsyłający, do którego wniesiono pozew, czy żądanie dotyczące świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka ma charakter akcesoryjny względem powództwa dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu zgodnie z art. 3 lit. d) wspomnianego rozporządzenia?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy leży w nadrzędnym interesie dziecka, aby właściwy sąd państwa członkowskiego orzekał na podstawie art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 4/2009 w przedmiocie żądania dotyczącego zobowiązań alimentacyjnych rodzica wobec małoletniego dziecka ze związku małżeńskiego, w stosunku do którego wniesiono pozew o rozwiązanie, biorąc pod uwagę, że w odniesieniu do wykonywania władzy rodzicielskiej wspomniany sąd orzekł, iż nie ma jurysdykcji, stwierdzając w orzeczeniu mającym powagę rzeczy osądzonej, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 12 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000⁽²⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych (Dz.U. L 7, s. 1).

⁽²⁾ Dz. U. 2003, L 338, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 23 lipca 2018 r. – AS „PrivatBank”

(Sprawa C-480/18)

(2018/C 381/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: AS „Privatbank”

Druga strona postępowania: Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komisja ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z art. 2 ust. 2 dyrektywy⁽¹⁾ jest przepis prawa krajowego, który przewiduje, że Komisja [ds. Rynków Finansowych i Kapitałowych] ma prawo zbadać skargi wnoszone przez użytkowników usług płatniczych również wówczas, gdy mają one za przedmiot usługi płatnicze, których nie dokonano w EUR lub w walucie krajowej jednego z państw członkowskich, i, co za tym idzie, stwierdzić, że doszło do naruszenia [ustawy o usługach płatniczych i pieniądzu elektronicznym] i nałożyć sankcje?
- 2) Czy art. 20 ust. 1 i 5 oraz art. 21 ust. 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przewidują one możliwość, iż odpowiedni organ krajowy sprawuje nadzór i nakłada sankcje również w odniesieniu do usług płatniczych, których nie dokonano w EUR lub w walucie jednego z państw członkowskich spoza obszaru euro?
- 3) Czy właściwy organ jest uprawniony, celem sprawowania funkcji nadzorczych, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzania postępowań dotyczących skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, do rozstrzygnięcia powstałych między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych sporów wynikających ze stosunków prawnych, o których mowa w art. 75 dyrektywy, i może on ustalać, kto jest podmiotem odpowiedzialnym za niewykonaną lub wadliwie wykonaną transakcję płatniczą?
- 4) Czy ten właściwy organ, wykonując funkcje nadzorcze, o których mowa w art. 21 i 20 dyrektywy, czy też przeprowadzając postępowania dotyczące skarg, o których mowa w art. 80–82 dyrektywy, musi uwzględnić wydane przez sąd arbitrażowy orzeczenie, w którym rozstrzygnięty został spór między dostawcą i użytkownikiem usług płatniczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. 2007, L 319, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapest Környéki
Közgazgatási és Munkügyi Bíróság (Węgry) w dniu 26 lipca 2018 r. – Farmland Kft. /
Földművelésügyi Miniszter**

(Sprawa C-489/18)

(2018/C 381/08)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budapest Környéki Közgazgatási és Munkügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Farmland Kft.

Druga strona postępowania: Földművelésügyi Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy zawarte w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2010 z dnia 16 marca 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 34/2010 z dnia 9 kwietnia 2010 r., w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 25/2011 z dnia 7 kwietnia 2010 r. i w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi nr 22/2011 z dnia 25 marca 2010 r., zgodnie z którymi wniosek rolnika o przyznanie wsparcia odrzuca się w oparciu wyłącznie o zbiór kryteriów dotyczących tzw. „uprawnionego użytkownika gruntu”, określonych w przepisach krajowych, oraz o brak tzw. „zaświadczenia o użytkowaniu gruntów”, który wynika z tych kryteriów, mimo że producent unijny spełnia pozostałe kryteria dotyczące wniosku o przyznanie wsparcia, a konkretnie może wykazać, że zadeklarowany obszar jest w jego posiadaniu, czyli że gospodaruje nim i go uprawia, są zgodne z prawem Unii?

- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy prawo Unii wymaga, by agencja płatnicza państwa członkowskiego przy ocenie wniosku o udzielenie wsparcia brała pod uwagę inne dowody na spełnienie wymogu „[znajdowania się] w posiadaniu”, o którym mowa w art. 124 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009? ⁽¹⁾
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku „oświadczenie rolnika, że jest świadomy warunków przedmiotowych systemów pomocy”, wymagane przez art. 12 lit. e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽²⁾, wobec tak szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego, jak zbiór kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, jakie ma konsekwencje prawne z punktu widzenia prawa Unii, czyli jak należy interpretować lub oceniać w pojedynczym wniosku nałożony przez państwo członkowskie obowiązek złożenia deklaracji w przedmiocie spełnienia zbioru kryteriów dotyczących „uprawnionego użytkownika gruntu”, czyli spełnienia wymogów administracyjnych dotyczących tego szczególnego ograniczającego przepisu państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 27 lipca 2018 r. – Openbaar Ministerie / TC**

(Sprawa C-492/18)

(2018/C 381/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca: Openbaar Ministerie

Strona przeciwna: TC

Pytania prejudycjalne

Czy utrzymanie aresztu ekstradycyjnego osoby poszukiwanej, w wypadku której istnieje ryzyko ucieczki, przez okres trwający dłużej niż 90 dni od zatrzymania tej osoby jest sprzeczne z art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jeżeli:

- wykonujące nakaz państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 17 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW ⁽¹⁾ w ten sposób, że areszt ekstradycyjny osoby poszukiwanej musi zostać zawieszony zawsze wtedy, gdy tylko przekroczony zostanie 90-dniowy termin na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania i

- organy sądowe tego państwa członkowskiego dokonały takiej wykładni prawa krajowego, zgodnie z którą termin na podjęcie decyzji zostaje zawieszony, gdy tylko wykonujący nakaz organ sądowy postanowi zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym lub oczekiwać na udzielenie odpowiedzi na pytania, z którymi zwrócił się inny wykonujący nakaz organ sądowy, jak również odroczyć przekazanie ze względu na realne ryzyko nieuczciwych i poniżających warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/JBZ z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190/1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Barcelona (Hiszpania) w dniu 27 lipca 2018 r. – Bondora AS / XY

(Sprawa C-494/18)

(2018/C 381/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bondora AS

Strona pozwana: XY

Pytania prejudycjalne

1. Czy uregulowanie krajowe, takie jak przepis DF 23a ust. 4 LEC [hiszpańskiego kodeksu postępowania cywilnego], które, w przypadku powództwa wnoszonego przeciwko konsumentowi, kiedy istnieją przesłanki wskazujące na możliwość dochodzenia przez stronę powodową roszczeń opartych na zastosowaniu nieuczciwych warunków, uniemożliwia zarówno przedstawienie, jak i żądanie przedstawienia umowy oraz rozbicia kwoty dochodzonego roszczenia na elementy składowe, jest zgodne z art. 38 KPPUE [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], z art. 6 ust. 1 [TUE] oraz z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy [93/13/EWG] ⁽¹⁾?
2. Czy w przypadku roszczeń wnoszonych przeciwko konsumentom żądanie przedstawienia przez stronę powodową w pkt 11 formularza A rozbicia kwoty dochodzonego roszczenia na elementy składowe jest zgodne z art. 7 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽²⁾? Podobnie, czy jest zgodne z przywołanym przepisem żądanie, w celu zbadania, czy zastosowano nieuczciwe warunki, aby strona powodowa w pkt 11 formularza A wskazała treść będących podstawą jej roszczeń wobec konsumenta postanowień umownych wykraczających poza główny przedmiot umowy?
3. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej udzieli negatywnej odpowiedzi na pytanie drugie, czy zgodnie z obecnym brzmieniem rozporządzenia nr 1896/2006 jest możliwe, i, jeśli tak, to na podstawie którego przepisu tego rozporządzenia, zbadanie z urzędu przed wydaniem europejskiego nakazu zapłaty, czy w umowie zawartej z konsumentem zastosowano nieuczciwe warunki?

4. W przypadku, kiedy zgodnie z obecnym brzmieniem rozporządzenia nr 1896/2006 nie jest możliwe zbadanie z urzędu przed wydaniem europejskiego nakazu zapłaty tego, czy zastosowano nieuczciwe warunki, sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia w przedmiocie ważności przywołanego rozporządzenia w związku z jego sprzecznością z art. 38 KPPUE i art. 6 ust. 1 [TUE].

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 30 lipca 2018 r. – HUNGEOD Közlekedésfejlesztési, Földmérési, Út- és
Vasúttervezési Kft. i in. / Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság**

(Sprawa C-496/18)

(2018/C 381/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HUNGEOD Közlekedésfejlesztési, Földmérési, Út- és Vasúttervezési Kft., SIXENSE Soldata, Budapesti Közlekedési Zrt.

Strona pozwana: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

Przy udziale: Közbeszerzési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 92/13/EWG ⁽²⁾ z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii oraz wymóg skuteczności i szybkości środków odwoławczych dostępnych w dziedzinie zamówień publicznych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających, należy interpretować w ten sposób, że są one sprzeczne z przepisami państwa członkowskiego, które w odniesieniu do zamówień publicznych udzielonych przed ich wejściem w życie, po upływie terminów zawitych na wniesienie skargi, ustanowionych w poprzednim ustawodawstwie państwa członkowskiego, w celu zbadania naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych popełnionych przed wejściem w życie wspomnianych przepisów, zezwalają w sposób ogólny właściwemu organowi (monitorującemu) utworzonemu na mocy tego uregulowania, w terminie określonym w rzeczonych przepisach, na wszczęcie postępowania w celu zbadania konkretnego naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz orzeczenie co do istoty sprawy i, w konsekwencji, na stwierdzenie popełnienia naruszenia, nałożenie sankcji w dziedzinie zamówień publicznych oraz stosowanie skutków nieważności zamówienia?
- 2) Czy normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym, — oprócz skutecznego wykonywania (podmiotowego i osobistego) prawa do wniesienia skargi przysługującego osobom zainteresowanym udzieleniem zamówienia publicznego — mogą być stosowane do prawa do wszczęcia i prowadzenia postępowania odwoławczego, które przysługuje organom (monitorującym) utworzonym przez system prawny państwa członkowskiego, uprawnionym do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego?

- 3) Czy z art. 99 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁽³⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającej dyrektywę 2004/17/WE⁽⁴⁾, wynika, że poprzez przyjęcie nowej ustawy państwa członkowskiego może — w celu ochrony interesów finansowych Unii w dziedzinie zamówień publicznych — zezwolić w sposób ogólny organom (monitorującym), upoważnionym przez system prawny państwa członkowskiego do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego, na zbadanie naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych, popełnionych przed wejściem w życie wspomnianej ustawy, oraz na wszczęcie i prowadzenie postępowania, mimo że upłynęły już terminy zawite zgodnie z poprzednim ustawodawstwem?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny – biorąc pod uwagę normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym – zgodności z prawem Unii uprawnienia do badania przysługującego organom (monitorującym), opisanego w pytaniach pierwszym i trzecim, mają jakiegokolwiek znaczenie luki prawne, regulacyjne, techniczne lub organiczne albo innego rodzaju przeszkody, z powodu których nie zbadano naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych w chwili jego popełnienia?
- 5) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii, wymóg skuteczności i szybkości dostępnych środków odwoławczych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że — nawet jeśli w świetle tych zasad można przyznać uprawnienie, o którym mowa w pytaniach od pierwszego do czwartego, organom (monitorującym), które są uprawnione przez porządek prawny państwa członkowskiego do wykrycia i zbadania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełnią funkcję ochrony interesu publicznego — sąd krajowy może ocenić racjonalność i proporcjonalność okresu, jaki upłynął między popełnieniem naruszenia, wpływem przewidzianego wcześniej terminu zawitego na wniesienie skargi oraz wszczęciem postępowania mającego na celu zbadanie naruszenia, a także wywieść z powyższego skutek prawny w postaci bezskuteczności spornej decyzji lub inny skutek określony w prawie państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 335, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 1992, L 76, s. 14.

⁽³⁾ Dyrektywa z dnia 26 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 94, s. 243).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 30 lipca 2018 r. – Budapesti Közlekedési Zrt. / Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési
Döntőbizottság**

(Sprawa C-497/18)

(2018/C 381/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Budapesti Közlekedési Zrt.

Strona pozwana: Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság

Przy udziale: Közbeszerzési Hatóság Elnöke

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG⁽²⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii oraz wymóg skuteczności i szybkości środków odwoławczych dostępnych w dziedzinie zamówień publicznych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających, należy interpretować w ten sposób, że są one sprzeczne z przepisami państwa członkowskiego, które w odniesieniu zamówień publicznych udzielonych przed ich wejściem w życie, po upływie terminów zawitych na wniesienie skargi, ustanowionych w poprzednim ustawodawstwie państwa członkowskiego, w celu zbadania naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych popełnionych przed wejściem w życie wspomnianych przepisów, zezwalają w sposób ogólny właściwemu organowi (monitorującemu) utworzonemu na mocy tego uregulowania, w terminie określonym w rzeczonych przepisach, na wszczęcie postępowania w celu zbadania konkretnego naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych i, w konsekwencji, na stwierdzenie popełnienia naruszenia, nałożenie sankcji w dziedzinie zamówień publicznych oraz stosowanie skutków nieważności zamówienia publicznego?
- 2) Czy normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym, — oprócz skutecznego wykonywania (podmiotowego i osobistego) prawa do wniesienia skargi przysługującego osobom zainteresowanym udzieleniem zamówienia publicznego — mogą być stosowane do prawa do wszczęcia i prowadzenia postępowania odwoławczego, które przysługuje organom (monitorującym) utworzonym przez system prawny państwa członkowskiego, uprawnionym do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego?
- 3) Czy z art. 83 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE⁽³⁾ z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE⁽⁴⁾, wynika, że poprzez przyjęcie nowej ustawy prawo państwa członkowskiego może — w celu ochrony interesów finansowych Unii w dziedzinie zamówień publicznych — zezwolić w sposób ogólny organom (monitorującym), upoważnionym przez system prawny państwa członkowskiego do wykrywania i badania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełniącym funkcję ochrony interesu publicznego, na zbadanie naruszeń w dziedzinie zamówień publicznych, popełnionych przed wejściem w życie wspomnianej ustawy, oraz na wszczęcie i prowadzenie postępowania, mimo że upłynęły już terminy zawite zgodnie z poprzednim ustawodawstwem?
- 4) Czy przy dokonywaniu oceny – biorąc pod uwagę normy prawne i zasady, o których mowa w pytaniu pierwszym – zgodności z prawem Unii uprawnienia do badania przysługującego organom (monitorującym), opisanego w pytaniach pierwszym i trzecim, ma jakiegokolwiek znaczenie, jakie były luki prawne, regulacyjne, techniczne lub organiczne albo innego rodzaju przeszkody, z powodu których nie zbadano naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych w chwili jego popełnienia?
- 5) Czy art. 41 ust. 1 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, motywy 2, 25, 27 i 36 dyrektywy 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, art. 1 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, i w tym kontekście zasadę pewności prawa jako ogólną zasadę prawa Unii, wymóg skuteczności i szybkości dostępnych środków odwoławczych w odniesieniu do decyzji instytucji zamawiających oraz zasadę proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że — nawet jeśli w świetle tych zasad można przyznać uprawnienie, o którym mowa w pytaniach od pierwszego do czwartego, organom (monitorującym), które są uprawnione przez porządek prawny państwa członkowskiego do wykrycia i zbadania z urzędu naruszenia w dziedzinie zamówień publicznych oraz pełnią funkcję ochrony interesu publicznego — sąd krajowy może ocenić racjonalność i proporcjonalność okresu, jaki upłynął między popełnieniem naruszenia, wpływem przewidzianego wcześniej terminu zawitego na wniesienie skargi oraz wszczęciem postępowania mającego na celu zbadanie naruszenia, a także wywieść z powyższego skutek prawny w postaci bezskuteczności spornej decyzji lub inny skutek określony w prawie państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2007, L 335, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 1989, L 395, s. 33.

⁽³⁾ Dyrektywa z dnia 26 lutego 2014 r. (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie rozszerzonym) wydanego w dniu 17 maja 2018 r. w sprawie T-429/13, Bayer CropScience AG / Komisja Europejska, wniesione w dniu 27 lipca 2018 r. przez Bayer CropScience AG

(Sprawa C-499/18 P)

(2018/C 381/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Bayer CropScience AG (przedstawiciele: adwokaci K. Nordlander, C. Zimmermann, i A. Robert oraz M. Zdzieborska, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM), The National Farmers' Union (NFU), Association européenne pour la protection des cultures (ECPA), Rapool-Ring GmbH Qualitätsraps deutscher Züchter, European Seed Association (ESA), Agricultural Industries Confederation Ltd, Kingdom of Sweden, Union nationale de l'apiculture française (UNAF), Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV, Österreichischer Erwerbsimkerbund, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life), Buglife – The Invertebrate Conservation Trust, Stichting Greenpeace Council

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-429/13.
- Uwzględnienie żądania przedstawionego w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności rozporządzenia 485/2013 w zakresie, w jakim dotyczy ono wnoszącej odwołanie ⁽¹⁾.
- Obciążenie drugiej strony postępowania własnymi kosztami postępowania i kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie, w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo w sposób następujący:

Zarzut pierwszy odwołania: Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że wzrost stopnia pewności wcześniejszej wiedzy naukowej może być uznany za „nową” wiedzę naukową w rozumieniu art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1107/2009 ⁽²⁾.

Zarzut drugi odwołania: Sąd naruszył prawo przy wykładni art. 21 ust. 3 rozporządzenia 1107/2009, uznając, że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) nie był zobowiązany do oparcia swojej oceny ryzyka na oficjalnych wytycznych obowiązujących w czasie przeglądu.

Zarzut trzeci odwołania: Sąd naruszył prawo przy zastosowaniu art. 21 ust. 3 rozporządzenia nr 1107/2009.

Zarzut czwarty odwołania: Sąd naruszył prawo, nie określając właściwego stopnia naukowej pewności co do urzeczywistniania się rzekomych zagrożeń wymaganego dla zastosowania środków ochronnych.

Zarzut piąty odwołania: Sąd naruszył prawo, nie stosując standardów dokładnej i szczegółowej oceny ryzyka, którą należy przeprowadzić przed przyjęciem środków ochronnych,

Zarzut szósty odwołania: Sąd naruszył prawo, błędnie określając zakres stosowania i nie uwzględniając wymogów oceny oddziaływania na środowisko, którą należy przeprowadzić przed przyjęciem środków ochronnych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 485/2013 z dnia 24 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzania substancji czynnych: klotianidyna, tiametoksam i imidachlopyryd oraz zabraniające stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi te substancje czynne (Dz.U. 2013, L 139, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. 2009, L 309, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Specializat Cluj (Rumunia) w dniu 30 lipca 2018 r. – AU / Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

(Sprawa C-500/18)

(2018/C 381/14)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Specializat Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AU

Strona pozwana: Reliantco Investments LTD, Reliantco Investments LTD Limassol Sucursala București

Pytania prejudycjalne

1. Czy przy dokonywaniu wykładni pojęcia „klient detaliczny”, o którym mowa w art. 4 [ust.] 1 pkt. 12 dyrektywy 2004/39/[WE] ⁽¹⁾, sąd odsyłający może/musi zastosować te same kryteria wykładni, które definiują pojęcie konsumenta w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 93/13/EWG ⁽²⁾?
2. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, na jakich warunkach „klient detaliczny”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], może skorzystać ze statusu konsumenta w sporze takim jak ten będący przedmiotem postępowania głównego?; oraz
3. W szczególności, czy realizacja przez „klienta detalicznego”, w rozumieniu dyrektywy 2004/[39/WE], znacznej wielkości transakcji w stosunkowo krótkim okresie czasu oraz inwestowanie dużych kwot pieniędzy w instrumenty finansowe, takie jak te określone w art. 4 [ust. 1] pkt. 17 dyrektywy 2004/39/[WE], stanowią odpowiednie kryteria oceny, czy „klientowi detalicznemu” w rozumieniu wspomnianej dyrektywy przysługuje status konsumenta?
4. Czy w operacji mającej na celu ustalenie własnej jurysdykcji – zważywszy, że sąd odsyłający ma obowiązek ustalenia wpływu, odpowiednio, art. 17 [ust.] 1 lit. c) lub art. 7 pkt. 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽³⁾ – sąd ten może lub musi wziąć pod uwagę podstawę materialnoprawną, na którą powołuje się powód, – wyłącznie odpowiedzialność pozaumowną – jako środek prawny na zawarcie rzekomo nieuczciwych warunków w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, dla których mające zastosowanie prawo materialne określa się zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 864/2007 (Rzym II) ⁽⁴⁾, czy też ewentualny status konsumenta przysługujący powodowi powoduje, że podstawa materialnoprawna jego powództwa jest nieistotna?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004, L 145, s. 1)

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych (Rzym II) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2018 r. w sprawie T-23/17, Barnett/Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES), wniesione w dniu 26 lipca 2018 r. przez Inge Barnett

(Sprawa C-503/18 P)

(2018/C 381/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inge Barnett (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Druga strona postępowania: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES)

Żądania wnoszącego odwołanie

Tytułem głównym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 maja 2018 r., Barnett/EKES, T-23/17, EU:T:2018:271;
- stwierdzenie nieważności decyzji EKES z dnia 21 marca 2016 r., wydanej celem wykonania wyroku z dnia 22 września 2015 r., Barnett/EKES, F-20/14, EU:F:2015:107;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 16 maja 2018 r., Barnett/EKES, T-23/17, EU:T:2018:271;
- stwierdzenie nieważności decyzji EKES z dnia 21 marca 2016 r., wydanej celem wykonania wyroku z dnia 22 września 2015 r., Barnett/EKES, F-20/14, EU:F:2015:107;
- nakazanie EKES wypłacenia skarżącej kwoty 207 994,14 EUR tytułem odszkodowania wraz z odsetkami za zwłokę liczonymi od dnia wymagalności, według stopy ustalonej przez EBC dla głównych operacji refinansujących, powiększonej o trzy i pół punktu, oraz kwoty 25 000 EUR z tytułu doznanej krzywdy;
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd popełnił szereg naruszeń prawa, uznając, że EKES mógł, wykonując wyrok SSP, ograniczyć się do ponownego rozpatrzenia jej kandydatury w odniesieniu do domniemanego interesu służby, który został określony trzy lata po przyjęciu pierwszej decyzji odrzucającej tę kandydaturę a był nieznanym stronom do dnia 21 marca 2016 r. Taki domniemany interes służby, który eliminuje wnoszącą odwołanie z listy beneficjentów, ponieważ jest niezbędny dla właściwego funkcjonowania służby nie ma związku z obowiązującymi OPW EKES-u. Ponadto ten rzekomy interes został przywołany bez konsultacji ze wspólnym komitetem. Ten wspólny organ wskazał natomiast w 2013 r., że w przypadku wycofania się jednego z dwóch beneficjentów środka, pojawiłaby się propozycja, by przyznać tę korzyść wnoszącej odwołanie, biorąc pod uwagę interes służby.

Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd naruszył powagę rzeczy osądzonej, którą posiada wyrok SSP.

Wreszcie zaskarżony wyrok obarczony jest naruszeniem prawa w tym znaczeniu, że Sąd uznał, iż pomimo uchylenia podstawy prawnej niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji, EKES był nadal właściwy do przyjęcia decyzji w odpowiedzi na kandydaturę wnoszącej odwołanie. Odpowiadając na ten zarzut, Sąd wypaczył argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie na poparcie zarzutu braku właściwości.

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 19 czerwca 2018 r. w sprawie T-86/17,
Le Pen/Parlament Europejski, wniesione w dniu 9 sierpnia 2018 r. przez Marion Le Pen**

(Sprawa C-525/18 P)

(2018/C 381/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Marion Le Pen (przedstawiciel: R. Bosselut, avocat)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku z dnia 19 czerwca 2018 r. wydanego przez szóstą izbę Sądu w sprawie T-86/17;

W konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 5 grudnia 2016 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji 2009/C 159/01 biura Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „dotyczącej przepisów wykonawczych do statutu posłów do Parlamentu Europejskiego”, ze zmianami, stwierdzającej wierzitelność w wysokości 298 497,87 EUR;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2016-1560, doręczonej w dniu 6 grudnia 2016 r., informującej wnoszącą odwołanie, że została wobec niej stwierdzona wierzitelność zgodnie z decyzją sekretarza generalnego z dnia 5 grudnia 2016 r., dotyczącą zwrotu kwot niesłusznie wypłaconych z tytułu z tytułu zatrudnienia asystentów parlamentarnych, stosowania artykułu 68 przepisów wykonawczych do statutu oraz art. 78, 79 i 80 rozporządzenia finansowego;
- orzeczenie w przedmiocie kwoty, jaką należy przyznać wnoszącej odwołanie tytułem zadośćuczynienia doznanej przez nią krzywdy wynikającej z bezpodstawnych oskarżeń przedstawionych przez zakończeniem dochodzenia, z naruszenia jej wizerunku, a także z bardzo poważnego zakłócenia jej życia osobistego i politycznego spowodowanego wydaniem zaskarżonej decyzji;
- orzeczenie w przedmiocie kwoty, jaką należy przyznać wnoszącej odwołanie z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu całością kosztów postępowania;
- przed wydaniem orzeczenia: wezwanie Parlamentu do przedstawienia akt postępowania administracyjnego w sprawie CG, wykazu wejść i wyjść CG do i z siedziby Parlamentu w Strasburgu i Brukseli, anonimowego pisma, które spowodowało wszczęcie spornego postępowania, oraz akt sprawy toczącej się przed OLAF-em dotyczącej wnoszącej odwołanie i jej asystentki.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, naruszeń prawa i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Skarżąca w pełni uzasadniła złożenie w toku postępowania nowych dokumentów ze względu na pojawienie się nowych okoliczności faktycznych. Dokumenty te stanowią rozszerzenie tych, które zostały już przedłożone sekretarzowi generalnemu Parlamentu. Sądowi przysługiwało nieograniczone prawo orzekania, które zobowiązywało do uwzględnienia tych dokumentów w celu przeprowadzenia oceny wykonywania pracy przez asystenta parlamentarnego, a zatem oceny zasadności zwrotu nienależnych kwot. Poza tym niektóre z tych dowodów były w posiadaniu Parlamentu, ale nie zostały wnoszącej odwołanie ujawnione.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Sąd prawa do obrony i istotnych wymogów proceduralnych. Brak przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego oraz nieprzekazanie akt sprawy stanowią naruszenie prawa wnoszącej odwołanie do obrony, prawa do bycia wysłuchanym osobiście przed wydaniem każdej decyzji, także administracyjnej, zasad równości broni i rzetelności debaty, prawa do bezstronnego sądu oraz zakazu pozbawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości, wynikających z przepisów wykonawczych do statutu, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka i ogólnych zasad prawa. Sąd nie uwzględnił także braku uzasadnienia decyzji sekretarza generalnego.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd prawa Unii, naruszeń prawa i błędu w zakwalifikowaniu pod względem prawnym okoliczności faktycznych, przeinaczenia okoliczności faktycznych i dowodów, dyskryminacji oraz *fumus persecutionis*, a także naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz legalności.

Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ponieważ zaskarżony wyrok potwierdza zachowanie sekretarza generalnego Parlamentu, którego rzeczywistym motywem i ostatecznym celem było zaszkodzenie wnoszącej odwołanie i jej partii.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg (Szwecja) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – AA / Migrationsverket

(Sprawa C-526/18)

(2018/C 381/17)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Göteborg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AA

Strona pozwana: Migrationsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia konwencji wykonawczej do układu z Schengen lub „kodeksu granicznego Schengen” sprzeciwiają się przepisom krajowym, takim jak § 16f ustawy nr 752 z 2016 r. o tymczasowych ograniczeniach w wydawaniu dokumentów pobytowych w Szwecji, które stanowią, iż obywatelowi państwa trzeciego znajdującemu się w tym państwie może zostać wydany dokument pobytowy w celu pobierania nauki w szkole średniej, nawet jeśli tożsamość tego cudzoziemca jest niepewna i nie jest on w stanie uwiarygodnić podawanej przez siebie tożsamości?

- 2) Jeśli zostanie stwierdzone, że w takiej sytuacji dorobek Schengen zawiera wymóg, aby tożsamość została wykazana w sposób niebudzący wątpliwości lub aby została uwiarygodniona, czy wykładni przepisów dyrektywy w sprawie powrotów ⁽¹⁾ lub innego aktu prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że zezwalają one na odstępstwo od tego wymogu w odniesieniu do tożsamości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rumunia

(Sprawa C-549/18)

(2018/C 381/18)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując do dnia 26 czerwca 2017 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE ⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych środkach Komisji, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 67 tej dyrektywy;
- nałożenie na Rumunię zgodnie z postanowieniami art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2015/849/UE o dziennej stawce w wysokości 21 974,40 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- nałożenie na Rumunię zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE ryczału opartego na dziennej kwocie 6 016,80 EUR, pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia następnego po upływie terminu transpozycji ustanowionego w odnośnej dyrektywie do dnia wykonania obowiązków przez Rumunię, lub – w razie niewykonania tych obowiązków – do dnia ogłoszenia wyroku Trybunału, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnego ryczału w kwocie 1 887 000 EUR;
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Na podstawie art. 67 dyrektywy 2015/849 TFUE państwa członkowskie miały obowiązek wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy do dnia 26 czerwca 2017 r.
2. W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o nałożenie na Rumunię ryczału i okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 141, s. 73.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Królestwo Hiszpanii**(Sprawa C-556/18)**

(2018/C 381/19)

*Język postępowania: hiszpański***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Królestwo Hiszpanii**Żądania strony skarżącej**

- uznanie przez Trybunał Sprawiedliwości na podstawie art. 258 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 7 w związku z art. 13 ust. 1, art. 14 i art. 15 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾ wskutek niewywiązania się z obowiązku informowania społeczeństwa i konsultacji w odniesieniu do przeglądu i uaktualnienia planów gospodarowania wodami w dorzeczach oraz wskutek braku przyjęcia, opublikowania i przekazania Komisji przeglądu i uaktualnienia planów gospodarowania wodami w dorzeczach dla obszarów dorzeczy na wyspach Lanzarote, Fuerteventura, Gran Canaria, Teneryfa, La Gomera, La Palma i El Hierro;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 25 dyrektywy 2000/69/WE weszła ona w życie z dniem jej opublikowania w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, to znaczy z dniem 22 grudnia 2000 r. Z tego względu plany gospodarowania wodami w dorzeczach należało opublikować zgodnie z art. 13 ust. 6 najpóźniej do dnia 22 grudnia 2009 r., a ich pierwszego przeglądu i uaktualnienia należało dokonać zgodnie z art. 13 ust. 7 najpóźniej do dnia 22 grudnia 2015 r.

Komisja uważa, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy przytoczonych przepisów dyrektywy 2000/60/WE wskutek niewywiązania się z obowiązku informowania społeczeństwa i konsultacji w odniesieniu do przeglądu i uaktualnienia planów gospodarowania wodami w dorzeczach oraz wskutek braku przyjęcia, opublikowania i przekazania Komisji w wyznaczonym w uzasadnionej opinii z dnia 5 października 2017 r. terminie dwóch miesięcy przeglądu i uaktualnienia planów gospodarowania wodami w dorzeczach dla obszarów dorzeczy na wyspach Lanzarote, Fuerteventura, Gran Canaria, Teneryfa, La Gomera, La Palma i El Hierro.

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 327, s. 1.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Apimab Laboratoires i in. / Komisja

(Sprawa T-14/16) ⁽¹⁾

[Ochrona konsumentów – Określenie najwyższych dopuszczalnych poziomów wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w niektórych suplementach diety – Rozporządzenie (EWG) nr 315/93 – Analiza ryzyka – Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 – Oczywisty błąd w ocenie – Proporcjonalność – Zasada niedyskryminacji]

(2018/C 381/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Apimab Laboratoires (Clermont-l'Hérault, Francja) oraz 7 innych podmiotów, wskazanych w załączniku do wyroku (przedstawiciel: adwokat A. de Brosses)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herbout-Borczak i C. Valero, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1933 z dnia 27 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1881/2006 w odniesieniu do najwyższych dopuszczalnych poziomów wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych we włóknach kakao, chipsach bananowych, suplementach diety, suszonych ziołach i suszonych przyprawach (Dz.U. 2015, L 282, s. 11).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Apimab Laboratoires oraz pozostałe podmioty konstituujące stronę skarżącą wskazane w załączniku do wyroku zostają obciążone ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 90 z 7.3.2016.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – PH / Komisja

(Sprawa T-613/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – Zatrudnienie – Konkurs otwarty – Ogłoszenie o konkursie EPSO/AST-SC/03/15 – Decyzja o wykluczeniu kandydata z konkursu – Powiązania rodzinne z członkiem komisji konkursowej – Równość traktowania)

(2018/C 381/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: PH (przedstawiciel: adwokat M. Cornacchia)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniesiony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 maja 2016 r. potwierdzającej, w odpowiedzi na wniosek skarżącego o ponowne rozpatrzenie, wykluczenie go z konkursu EPSO/AST-SC/03/15.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) PH zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016 (sprawa zarejestrowana początkowo w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-43/16, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 11 września 2018 r. – Foshan Lihua Ceramic/Komisja**(Sprawa T-654/16) ⁽¹⁾**

{Dumping – Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin – Artykuł 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 3 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Odmowa przeprowadzenia częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, odnośnie do ostatecznego cła antidumpingowego ustanowionego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 917/2011 – Trwała zmiana okoliczności – Kontrola wyrwykowa – Badanie indywidualne – Brak współpracy w dochodzeniu, które doprowadziło do przyjęcia ostatecznych środków}

(2018/C 381/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd (Foshan City, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci B. Spinoit i D. Philippe)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França, T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky i A. Demeneix, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 4259 z dnia 11 lipca 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku o dokonanie częściowego przeglądu okresowego ograniczonego do aspektów dumpingu odnośnie do ostatecznych środków antidumpingowych mających zastosowanie do przywozu płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na podstawie rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – De Geoffroy i in. / Parlament(Sprawa T-788/16) ⁽¹⁾**(Służba publiczna – Urzędnicy – Urlopy – Przyjęcie nowych wytycznych Parlamentu w sprawie urlopów –
Decyzje indywidualne wydane na podstawie nowych wytycznych w służbach tłumaczeń ustnych –
Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Interes służby – Zarzut niezgodności z prawem)**

(2018/C 381/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dominique De Geoffroy (Bruksela, Belgia) i 14 innych skarżących, których nazwiska wymienione są w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo adwokaci N. de Montigny i J.N. Louis, następnie N. de Montigny)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i L. Deneys, pełnomocnicy)

Przedmiot

Złożony na podstawie art. 270 TFUE wniosek o stwierdzenie nieważności, po pierwsze, wytycznych Parlamentu z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie stosowania do służb tłumaczeń ustnych art. 4 ust. 5 zasad wewnętrznych dotyczących urlopów, po drugie, decyzji Parlamentu z dnia 12 kwietnia 2016 r. o uwzględnieniu wniosku urlopowego Françoise Joostens, lecz wliczeniu wnioskowanych dni urlopu do przysługującego urlopu w wymiarze trzech i pół dnia, po trzecie, decyzji Parlamentu z dnia 2 czerwca 2016 r. o odmowie udzielenia F. Joostens urlopu, a po czwarte, decyzji Parlamentu z dnia 13 czerwca 2016 r. o odmowie udzielenia urlopu Stéphane Grosjean.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2016 r. o odmowie udzielenia urlopu Stéphane Grosjean.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Chefaro Ireland / EUIPO – Laboratoires M&L (NUIT PRECIEUSE)(Sprawa T-905/16) ⁽¹⁾**{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską – Graficzny znak towarowy NUIT PRECIEUSE – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EAU PRECIEUSE – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}**

(2018/C 381/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chefaro Ireland DAC (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci P. Maeyaert i J. Muyldermans)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošūitė, D. Walicka i D. Gája, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Laboratoires M&L SA (Manosque, Francja) (przedstawiciele: adwokat F. Cordt)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 października 2016 r. (sprawa R 2596/2015-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Chefaro Ireland a Laboratoires M&L.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Chefaro Ireland DAC zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 20.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Healy/Komisja

(Sprawa T-55/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna – Personel kontraktowy – Zatrudnienie – Konkurs wewnętrzny – Stworzenie listy rezerwy kadrowej celem naboru asystentów – Warunek dopuszczenia dotyczący stażu pracy w służbie Komisji – Niedopuszczenie do udziału w egzaminach konkursowych)

(2018/C 381/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: John Morrison Healy (Celbridge, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie, na podstawie art. 270 TFUE, zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursowej konkursu wewnętrznego COM/02/AST/16 (AST 2) w sprawie odrzucenia kandydatury skarżącego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) John Morrison Healy zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Pelikan/EUIPO – NBA Properties (NEW ORLEANS PELICANS)

(Sprawa T-112/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego NEW ORLEANS PELICANS – Wcześniejsze słowne unijne i wcześniejszy graficzny krajowy znaki towarowe Pelikan – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 381/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG (Hanower, Niemcy (przedstawiciel: adwokat U. Hildebrandt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: NBA Properties, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: początkowo M. Chapple, następnie T. Elias, barristers)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 grudnia 2016 r. (sprawa R 408/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Pelikan Vertriebsgesellschaft a NBA Properties.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Pelikan Vertriebsgesellschaft mbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 24.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 12 września 2018 r. – Primart/EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz)

(Sprawa T-584/17) ⁽¹⁾

{ Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego PRIMART Marek Łukasiewicz – Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PRIMA – Względna podstawa odmowy rejestracji – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 381/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz (Wołomin, Polska) (przedstawiciel: adwokat J. Skołuda)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Bolton Cile España, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica, F. Fischetti F. De Bono)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 czerwca 2017 r. (sprawa R 1933/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Bolton Cile España a Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Handlowym „Primart” Marek Łukasiewicz

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „Primart” Marek Łukasiewicz zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 6.11.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 19 lipca 2018 r. – Front Polisario/Rada

(Sprawa T-180/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności – Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską i Królestwem Marokańskim – Protokół ustalający uprawnienia do połowów przewidziane w tym porozumieniu – Akt zawarcia – Możliwość stosowania tego porozumienia i tego protokołu do terytorium Sahary Zachodniej i do wód do niej przyległych – Brak czynnej legitymacji procesowej – Niedopuszczalność)

(2018/C 381/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia-el-Hamra et du Rio de Oro (Front Polisario) (przedstawiciel: G. Devers, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Kyriakopoulou, A. de Elera-San Miguel Hurtado i A. Westerhof Löfflerová, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, F. Castillo de la Torre i E. Paasivirta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2013/785/UE z dnia 16 grudnia 2013 r. dotyczącej zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim (Dz.U. 2013, L 349, s. 1), a po drugie, decyzji Komisji (UE) 2018/393 z dnia 12 marca 2018 r. zatwierdzającej, w imieniu Unii Europejskiej, zmianę protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim (Dz.U. 2018, L 69, s. 60).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.

2) *Front populaire pour la libération de la Saguia-el-Hamra et du Rio de Oro (Front Polisario)* pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 6.6.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 27 lipca 2018 r. – Apple Distribution International / Komisja

(Sprawa T-101/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Planowana przez Niemcy pomoc na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Brak indywidualnego oddziaływania – Niedopuszczalność)

(2018/C 381/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Distribution International (Cork, Irlandia) (przedstawiciele: adwokaci S. Schwiddessen, H. Lutz, N. Niejahr i A. Patsa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda, G. Braun i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (Dz.U. 2016, L 314, s. 63).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez Republikę Federalną Niemiec, Republikę Francuską oraz Filmförderungsanstalt wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Apple Distribution International zostaje obciążona kosztami własnymi, a także kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, z wyjątkiem kosztów związanych z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 4) Apple Distribution International, Komisja, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska i Filmförderungsanstalt ponoszą koszty własne związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 20 sierpnia 2018 r. – IFSUA/Rada**(Sprawa T-251/18 R)****(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego – Uprawnienia do połowów w odniesieniu do niektórych stad ryb – Środki dotyczące połowu labraksa – Zakaz łowienia w ramach połowów rekreacyjnych – Wniosek o zawieszenie wykonania – Brak pilnego charakteru)**

(2018/C 381/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA) (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: T. Gui Mori, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Naert i P. Plaza García, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Morales Puerta, F. Moro i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania art. 2 ust. 2 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia Rady (UE) 2018/120 z dnia 23 stycznia 2018 r. ustalającego uprawnienia do połowów na rok 2018 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie w wodach Unii oraz – dla unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii, a także zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/127 (Dz.U. 2018, L 27, s. 1).

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 20 lipca 2018 r. – CdT / EUIPO**(Sprawa T-417/18 R)****(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Prawo instytucjonalne – Usługi tłumaczeniowe niezbędne dla funkcjonowania EUIPO – Korzystanie z usług wykonawców zewnętrznych – Brak pilnego charakteru)**

(2018/C 381/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT) (przedstawiciele: J. Rikkert i M.M. Garnier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: N. Bambara i D. Hanf)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 278 i 279 TFUE i mające na celu, po pierwsze, zawieszenie decyzji EUIPO dotyczących środków przeznaczonych do umożliwienia skorzystania z usług innych dostawców niż CdT dla potrzeb usług tłumaczeniowych niezbędnych dla jego funkcjonowania, a po drugie, nakazanie EUIPO opublikowania w Suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* informacji o zawieszeniu przeprowadzanego przez nie przetargu na usługi tłumaczeniowe oraz powstrzymania się od zawierania umów w związku z tym przetargiem.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2018 r. – Compañía de Tranvías de la Coruña / Komisja**(Sprawa T-485/18)**

(2018/C 381/32)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Compañía de Tranvías de la Coruña, SA (A Coruña, Spain) (przedstawiciel: J. Monrabà Bagan, lawyer)*Strona przeciwna:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 czerwca 2018 r. C(2018) final dotyczącej dostępu do dokumentów;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji istotnych wymogów proceduralnych.
 - Decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia częściowej lub całkowitej odmowy udostępnienia dokumentów, biorąc pod uwagę podniesiony brak związku pomiędzy zawisłymi przed Trybunałem postępowaniami (sprawy połączone C-350/17 Mobit ⁽¹⁾ i C-351/17 Autolinee Toscane ⁽²⁾) a wnioskiem o udzielenie dostępu do dokumentów.
 - Wystarczające uzasadnienie stanowi istotny wymóg proceduralny, który powinien zawsze być przestrzegany przez Komisję Europejską.
 - Brak wystarczającego uzasadnienia oznacza, że zaskarżona decyzja narusza art. 296 akapit drugi TFUE i powinna być zatem uważana za nieważną zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy występowania nadrzędnego publicznego interesu uzasadniającego ujawnienie dokumentów, których udostępnienia odmówiono w zaskarżonej decyzji.
 - Dokumenty, o udostępnienie których wnioskowano, są istotne z punktu widzenia publicznego, ponieważ pomagają one w interpretacji zasadniczych kwestii dotyczących przepisów unijnych dotyczących usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego, stosowanych wcześniej przez Komisję Europejską.
 - Zatem nawet gdyby Sąd uznał, że istnieje związek pomiędzy zawisłymi przed Trybunałem sprawami połączonymi C-350/17 Mobit i C-351/17 Autolinee Toscane a wnioskiem o udostępnienie dokumentów, art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽³⁾ zezwala na dostęp do dokumentów, jeżeli przemawia za tym nadrzędny interes publiczny.

- Istotne znaczenie rzeczonych dokumentów, nie tylko dla strony skarżącej, ale również dla każdego organu lub zainteresowanej strony gotowych stosować przepisy unijne dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego, stanowi nadrzędny publiczny interes, i dlatego też dostęp do nich powinien być udzielony.

- (¹) Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2017 r., Mobit Soc.cons. a.r.l. przeciwko Regione Toscana (Dz.U. 2017 C 330, s. 4).
- (²) Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2017 r. — Autolinee Toscane SpA przeciwko Mobit Soc.cons. a.r.l. (Dz.U. 2017 C 330, s. 5).
- (³) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2018 r. – Danske Slagtermestre / Komisja Europejska

(Sprawa T-486/18)

(2018/C 381/33)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Danske Slagtermestre (Odense, Dania) (przedstawiciel: H. Sønderby Christensen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 kwietnia 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.37433 (2017/FC) zgłoszonej pod numerem C(2018) 2259;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję zasady kontrydiktoryjności:

- zdaniem skarżącej Komisja naruszyła zasadę kontrydiktoryjności (zob. art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) ze względu na to, że nie dała jej możliwości wypowiedzenia się w przedmiocie podanych do wiadomości przez stronę przeciwną informacji, na których instytucja ta oparła zaskarżoną decyzję.

2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że Komisja nie była kompetentna do wydania decyzji:

- zdaniem skarżącej Komisja naruszyła przysługujące jej uprawnienie do bezstronnego potraktowania.

3. Zarzut trzeci, dotyczący uznania środka pomocowego za przysparzający korzyści.

4. Zarzut czwarty, dotyczący selektywności środka pomocowego.

5. Zarzut piąty, dotyczący przyznania środka pomocowego przez państwo i za pomocą zasobów państwowych.

6. Zarzut szósty, dotyczący tego, że środek pomocowy zakłóca konkurencję.

7. Zarzut siódmy, dotyczący wywierania wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Na poparcie zarzutów od trzeciego do siódmego skarżąca podnosi w szczególności, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa dochodząc do wniosku, że środek pomocowy nie przysparzał korzyści określonym przedsiębiorstwom.

- Po pierwsze, podnosi ona, że środek pomocowy przysparza oczywistej korzyści dużym ubojniom nie tylko ze względu na to, iż rozpatrywany system pomocowy skutkuje tym, że mniejsze ubojnie uiszczają ponad dwukrotnie większą, w przeliczeniu na zwierzę rzeźne, opłatę za odprowadzanie ścieków niż duże ubojnie, które z tego względu mogą płacić swym dostawcom wyższe ceny.
- Po drugie, podnosi ona, że brak jest merytorycznej podstawy pozwalającej uzasadnić przyznanie dużym ubojniom obniżki opłaty za odprowadzanie ścieków w sytuacji, gdy rzeczywisty fakturowany koszt jest w przypadku małych, średnich i dużych ubojni identyczny, a system może opierać się na rzeczywistych kosztach jedynie wówczas, gdy obniżka opłaty jest również przyznawana ubojniom mniejszych rozmiarów.
- Po trzecie, podnosi ona, że na podstawie przyjętego przez Komisję kryterium prywatnego inwestora nie można ocenić tego, czy rozpatrywany system przysparza korzyści, ponieważ żadne duńskie przedsiębiorstwo nie domaga się odłączenia go od zcentralizowanej oczyszczalni ścieków, zaś w Danii nie istnieje obecnie żaden rynek odbioru ścieków, a nawet nie rozważa się możliwości jego stworzenia.
- Po czwarte, podnosi ona, że – nawet przy założeniu, że test prywatnego inwestora ma zastosowanie w niniejszej sprawie – Komisja nie przeprowadziła go w prawidłowy sposób. Kryterium to może opierać się jedynie na wartościach ustalanych w odniesieniu do działalności prowadzonej przez indywidualne podmioty. Nie do pogodzenia z tym kryterium jest używanie uśrednionych wartości z innych gmin, pomijając przy tym poczynione przez oczyszczalnię ścieków znaczne inwestycje mające na celu przyłączenie będących beneficjentami pomocy dużych przedsiębiorstw do instalacji komunalnych, które to inwestycje mają postać wydatków na infrastrukturę służącą prowadzeniu gospodarki ściekami oraz na rozbudowę oczyszczalni.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2018 r. – PO/ESDZ

(Sprawa T-494/18)

(2018/C 381/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PO (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności:
 - rozliczenia wynagrodzenia z dnia 17 października 2017 r., które zostało jej przesłane drogą elektroniczną tego samego dnia przez wydział zasobów ludzkich ESDZ;
 - wiadomości elektronicznej z dnia 16 stycznia 2018 r., która została jej przesłana przez wydział zasobów ludzkich ESDZ i która potwierdza brak podstawy prawnej dla przekroczenia pułapu regulaminowego w odniesieniu do jej syna i córki;
 - jeśli zaistnieje taka potrzeba, decyzji oddalającej złożone w dniu 17 stycznia 2018 r. zażalenie, doręczonej stronie skarżącej w dniu 17 maja 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem, ponieważ podważana decyzja, pismo z dnia 15 kwietnia 2016 r. oraz pismo z dnia 22 września 2016 r., na których się ona opiera, a także Wytyczne naruszają Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem decyzji indywidualnej kwestionowanej w niniejszej sprawie z następujących względów:
 - naruszenia zasad przezorności, uzasadnionego zaufania i pewności prawa oraz naruszenia zasady dobrej administracji i praw nabytych;
 - naruszenia prawa do życia rodzinnego i edukacji;
 - naruszenia zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji;
 - braku wyważenia interesów i nieprzestrzegania zasady proporcjonalności przyjętego środka.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2018 r. – K.A. Schmersal Holding / EUIPO – Tecnum (tec.nicum)

(Sprawa T-527/18)

(2018/C 381/35)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: K.A. Schmersal Holding GmbH & Co. KG (Wuppertal, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Haudan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Tecnum, SA (Manresa, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego tec.nicum – unijny znak towarowy nr 13 626 791

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 czerwca 2018 r. w sprawie R 2427/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim utrzymano w niej w mocy odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego dla klasy 42;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Brak rzeczywistego używania znaku towarowego, na którym oparto sprzeciw;
- Błędne określenie właściwego kręgu odbiorców;

- Brak podobieństwa usług;
- Brak podobieństwa kolidujących ze sobą znaków towarowych;
- Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

**Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation
España (BEST BUY GEEK SQUAD)**

(Sprawa T-715/15) ⁽¹⁾

(2018/C 381/36)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016.

**Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation
España (BEST BUY)**

(Sprawa T-773/15) ⁽¹⁾

(2018/C 381/37)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 29.2.2016.

**Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – BBY Solutions / EUIPO – Worldwide Sales Corporation
España (BEST BUY mobile)**

(Sprawa T-72/16) ⁽¹⁾

(2018/C 381/38)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 4.4.2016.

**Postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2018 r. – Sky / EUIPO – Parrot Drones (Parrot
SKYCONTROLLER)**

(Sprawa T-288/17) ⁽¹⁾

(2018/C 381/39)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL